

Christelijk vlaanderen brandt (deel III)

Priori-teit = geld?

In deze artikelenreeks poneerden we eerder dat christelijk Vlaanderen (op)brandt. Prioriteiten dienen dringend overdacht te worden. Het uitgangspunt is dat we zien hoe leiders verstrikt raken in brandjes blussen. Dit korte termijn werk typeert de Vlaamse christelijke wereld en vraagt dringend om bezinning, want gemeenten branden langzaam uit, leiders raken uitgeblust, christenen ontkoppelen zich van gemeenten.

In deze Uitsmijter nemen we het onderwerp “tijd & financiën” onder de loep. Later komen aspecten als talenten en beleidsvorming aan bod.

Priori-tijd: kiezen tussen zoveel?

In maart 2005 concludeerden we al dat christenen en leiders voor een moeilijke keuze staan in gemeentewerk. Er is “te weinig tijd”, “onvoldoende geld” of “maar een klein groepje mensen”.

De grote vraag naar leiders dringt zich overal op. Door het kleine aantal mensen en onvoldoende kwaliteitstijd gaat de bekommernis naar het dringendste hier-en-nu probleem... het probleem van weinig tijd, weinig mensen en weinig geld wordt een structureel gegeven en klemt groeimogelijkheden af.

Hoe raken we uit die vicieuze cirkel?

- Geld halen uit het buitenland: dat wordt al zo'n 125 jaar gedaan. Toch heeft het geen stabiel Vlaams zelfbedruipend evangeliewerk voortgebracht. Recent ontstond de mogelijkheid van overheidssubsidie. Zal het geld van het nieuwe kerkstatuut realiseren waar vrijgevigheid voordien niet slaagde?
- Vlaanderen is een geestelijk importgebied: ideeën, trainingen, onderwijs, geld, tijd, materialen, mensen: we worden gezegend met zoveel ... maar de druk van de praktijk laat het ons dikwijls investeren in courant bluswerk. Hoe zorgen we dat die hulp beter rendeert in de vermenigvuldiging van leiders? Overtuigen de vruchten de effectiviteit van de huidige aanpak?
- We plukken de vruchten van theologische opleidingen, maar Vlaamse studenten blijven een bedroevende minderheid. Wat schort er aan de instroom? En aan de werkplaats na de uitstroom, want ex-studenten lijken bij hun terugkeer in kerken en gemeenten nauwelijks hun plaats te kunnen vinden.
- Dank God dat evangelisatie en gemeentestichtingswerk verdergaan. Daarbij wordt een trend steeds duidelijker: nieuwe christenen vullen de plaats op van wie langs de achterdeur uit gemeenten verdwijnen. Op het eerste gezicht is het resultaat min of meer een status quo. In werkelijkheid is het een verlies aan potentieel, diepgang en inzetbaarheid van geestelijk gerijpte mensen. Er lekt dus dynamiek weg. Op termijn wordt een blijvende impact in onze samenleving al maar moeilijker.
- Verhoudingsgewijs investeren gemeenten meer geld, tijd en mensen in bakstenen, dan in de ontplooiing van het potentieel dat God in mensen gelegd heeft. Materiële gemeenschapsprojecten zijn springlevend. Vanuit de omgeving en vanwege christenen verschuift de vraag echter al jaren naar individuele aandacht voor mensen en hun welbevinden. In een postmoderne cultuur wordt een gebouw bovendien steeds minder gezien als essentieel voor een christelijke gemeenschap. Er dringt zich dus een zorgvuldige evaluatie op of onze prioriteiten niet haaks staan op nieuwe noden in de samenleving.

- In België kunnen we argumenten spijtig genoeg moeilijk sociologisch en statistisch onderbouwen. Daarom werken leiders met een intuïtief aanvoelen. In ABC kunnen we dat nog koppelen aan gegevens uit onze eigen hulpprojecten. Ondanks zo'n 125 jaren Belgisch evangeliewerk bestaan nog geen functionele structuren om gemeenten, christenen en verantwoordelijken te helpen hun sterkten en kansen degelijk onderbouwd en consequent te situeren midden in de maatschappelijke trends. Evenmin dus hun gebreken en bedreigingen! Hoort die prioriteit misschien ook herbekeken te worden?

Tijd = geld???

In de zakenwereld geldt: Tijd = Geld en Geld = Tijd. Kunnen christenen dat uitgangspunt overnemen? Waarschijnlijk wijzen wij die gedachte spontaan van de hand. De praktijk spreekt ons echter tegen. We zeggen immers dat we (méér) geld (en méér van al de rest) moeten importeren om méér mensen te kunnen vrijstellen en méér evangeliegroei te zien. Die logica past juist wel het principe 'geld = tijd' toe. De praktijk leert dat iemand beschikbaar maken in een gemeente, kerk of organisatie niet de doorslag hoeft te geven waarmee langdurige groei op gang zou komen. Het helpt, maar te dikwijls blijft het bluswerk overheersen. In de zakenwereld heet dat "cash burn" en het biedt weinig toekomstperspectieven. Gods plan is veel groter. Kunnen we anders te werk gaan? Hoe?

Voel u vrij om te reageren op hetgeen u leest. U mag van ons steeds een antwoord verwachten op uw vragen en bemerkingen.

Herman Heyman, juni 2005

uit "Evan-Assistance" (Nieuwsbrief van ABC Ministries vzw)